

книга! Пъкъ и чудно: — птички да се надпреварватъ съ хората... Въ читанкитѣ има наистина пѣсень за Драганка и славей, че сж се надпреварвали, кой ще надпѣе, но — то е пѣсень, а не е това, което става!

— Ама какъ тъй? — питамъ азъ турчето; — птичкитѣ ли се надпреварватъ съ хората на пѣне? Това не съмъ слушалъ до сега. И не ми се вѣрва!

Турчето загледа на страни. Е, то може да измисля, да поизлѣгва! Азъ го попитахъ повторно. Сега то изведнажъ ме погледна съвсемъ обичливо и заговори бърже:

— А да знаете, какво е тука въ ранна пролѣтъ, когато се копятъ гюловитѣ градини!

Чудото тука било именно тогава. И такова е било това чудо, каквото не се е знаяло другаде. Защото — нали въ ранна пролѣтъ идѣли отъ Мъсъръ (Египегъ) лястовичкитѣ, дивитѣ патици и всичкитѣ прелетни птички? Тѣ хвърчали все на ята—на малки и голѣми ята. А щомъ прехвърквали Срѣдна гора, виждали Балкана, та по него познавали, че тука сж гюловитѣ градини. И хопъ, слизали тукъ по градинитѣ край Тунджа, за да пѣятъ. И тогава било нѣщо нечувано и невиджано другаде по свѣта. Ятата пойни птици накацвали по върбитѣ, по воднитѣ ели, по тополитѣ, че и по гюловитѣ и по всички шубраци. Накацвали много, ама много, повече отъ тревата по полето! Всичко около Тунджа гъмжало отъ птички, като че ли извирали отъ земята! И заранъ, когато по гюловитѣ градини край Тунджа тръгвали жени и мъже на копанъ, тамъ било такова птиче чуруликане, щото хората не могли да се чуватъ по между си.

Азъ се мъчехъ да си представя това, но не можахъ. Защо прелетнитѣ птици, щомъ виждали Стара пла-